

Geceleri, Sokaklarda

Öyküler (1925-1930)

Cesare

Pavese

2. BASKI

Çeviri: ŞEMSA GEZGİN

♥ can
öykü

CESARE PAVESE
GECELERİ, SOKAKLARDA
ÖYKÜLER (1925-1930)

Cesare Pavese'nin "Lotte di giovani", "Una domenica", "Per le strade, di notte", "Brividi bui di sogno", "Fischi e clamori", "Una breve opera. Un trittico", "Spasimi d'ali", "Il poeta e il gatto nero", "Il poeta e il suo doppio", "La trilogia delle macchine: I. L'avventuriero fallito, II. Il cattivo meccanico, III. Il pilota malato", "Arcadia", "Vita notturna ovvero il dialogo dell'amicizia perduta" adlı öykülerinden derlenmiştir.

© 2002, 2006, Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2015

2. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Nükhet Polat

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaası

Maltepe Mahallesi Gümüşsuyu Caddesi No: 18, Topkapı, Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-2486-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

CESARE PAVESE
GECELERİ, SOKAKLARDA
ÖYKÜLER (1925-1930)

ÖYKÜ

İtalyanca aslından çeviren

Şemsa Gezgin

Cesare Pavese'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Tepedeki Ev, 1995

Leuko ile Söyleşiler, 1996

Yoldaş, 1996

Ay ve Şenlik Ateşleri, 1997

Senin Köylerin, 1998

Güzel Yaz, 1998

Yalnız Kadınlar Arasında, 1998

Ağustosta Tatil, 1999

Tepelerdeki Şeytan, 2000

Yaşama Uğraşı, 2000

CESARE PAVESE, 9 Eylül 1908'de Torino yakınlarında, Santo Stefano Belbo köyünde doğdu. Yaz aylarını köydeki çiftliklerinde geçirdiği için köy ve çevresindeki kırlar, tepeler Cesare Pavese'nin ilk şiirlerine ve olgunluk döneminin en başarılı romanı olan *Ay ve Şenlik Ateşleri*'ne esin kaynağı oldu. Torino Üniversitesi'nde edebiyat okudu. İngiliz ve Amerikan edebiyatıyla yakından ilgilendi. 1933'te kurulan Einaudi Yayınevi'nde görev aldı, antifaşist çalışmaları yüzünden 1935'te tutuklandı, bir yıl hapis yattı. 1950'de yazarlık hayatının doruğuna ulaştı ama özel hayatında yalnız ve sorunluymdu. 1950'de *Güzel Yaz (Tepelerdeki Şeytan, Yalnız Kadınlar Arasında ve Güzel Yaz*'in bir arada yayımlandığı kitap) adlı kitabına verilen Strega Ödülü'nü aldıktan sonra Torino'da bütün özel kâğıtlarını yok etti ve bir otel odasında uyku hapı alarak yaşamına son verdi.

ŞEMSA GEZGİN, İstanbul'da doğdu. İÜ Edebiyat Fakültesi İtalyan Dili ve Edebiyatı mezunu. 1984-1991 yılları arasında aynı bölümde araştırma görevlisi olarak, sonra Roma Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. 2008'de Italo Calvino'nun *Sen "Alo" Demeden Önce* adlı yapıtının çevirisiyle *Dünya Kitap* dergisinin Yılın Çeviri Kitabı Ödülü'nü aldı. Yapıtlarını dilimize kazandırdığı başlıca İtalyan yazarlar arasında Umberto Eco, Alessandro Baricco, Maurizio Maggiani sayılabilir. Ayrıca Orhan Pamuk'un, Oğuz Atay'ın ve Nedim Gürsel'in bazı yapıtlarını İtalyancaya çevirdi.

İçindekiler

Gençlerin Savaşımıları	11
Bir Pazar Günü	27
Geceleri, Sokaklarda	31
Düşsel Karanlık Ürpertiler	37
Islıklar ve Bağrıışmalar	63
Küçük Bir Yapıt. Bir Triptik.	69
Kanat Çırpışları	75
Şair ile Kara Kedi	83
Şair ve İkizi	85
Makinelerle İlgili Üçleme	91
I. Başarısız Serüvenci	93
II. Kötü Tamirci	103
III. Hasta Pilot	113
Arkadia	125
Gece Yaşamı ya da Yitirilmiş Bir Arkadaşlığın Diyaloğu	159

GENÇLERİN SAVAŞIMLARI

Yaşamımın sevinçlerini ve acılarını dile getirdiğim sayfalar. *Şimdi, bunları yazarken* (III. bölümden sonra) 17 yaşındayım.

Yükseklere ulaşabilecek miyim? Yoksa bu yaptığım, bana asla bir şey vermeyecek ve acı çecktirecek verimsiz bir çaba mı?

15 Aralık 1925

Kente geri dönmek için evde son hazırlıklar yapılıyordu; çünkü ekim ayının ilk günleri gelip çatmıştı.

Odalarda valizler ve çamaşır yığınları arasında dolaşmaktan sıkılınca dışarı çıkıp tepenin eteğindeki patikada yavaş yavaş yürümeye başladım. Gece yağan yağmur yüzünden yerler hâlâ çamur içindeydi; günbatımının zayıf ekim güneşi de toprağın kurumasına yetmemişti. Yerde kahverengi ve sarımsı kuru yapraklar vardı, ara ara esen soğuk rüzgârla birlikte kestane ağaçlarının ıslak dallarından yine yapraklar düşüyor ve yolun iki kenarında birikiyordu. Uzaklarda, tepelerin üstünde parça parça sis bulutları dolaşıyordu.

O ölmekte olan doğada ellerim arkamda, başım önümde, kaşlarım çatık, düşüncelere dalmış yürüyordum.

Yaz boyunca yaptığım gibi dikkatimi bir konuya vermeye çalışıyor, günlerin hiçbir başarı kaydedmeden akıp gitmesinin bende yarattığı sürekli yılgınlık hissini yenmek için biraz düşünmeye zorluyordum kendimi.

Ama aklım her zamanki gibi başka şeylere takılıyor ve derin bir düşünce üzerinde duramıyordu: Bunun üzerine içim içimi yiyor, kendimi zorlayınca boynum kasılıyorsa, iki büklüm, ağlayacak gibi oluyordum.

Bu halde yürürken ara sıra başımı kaldırıp bakıyor ve o kır manzarasında güzel, yüce bir şeyler olduğunu hissediyordum; ama ne olduğunu tam olarak anlayamadığım ve onu kelimelere dökemediğim için çok üzüliyordum.

Gördüklerimden zevk almaya çalışıyordum ama hiçbir şey içimdeki uyuşukluğu geçirmiyordu. Yolun açık kısımlarından üzerime serin bir rüzgâr esiyordu ama (bu) beni pek ilgilendirmiyordu. Her güzellik, her şiir karşısında beceriksizliğimden ürkmüş, her şeyde bir hiç olduğumdan emin, öfkeyle yürüyordum. Huyumun özelliklerini uzun uzun düşünüyor, çok büyük kusurlarını görüyor ama onları gidermeyi ciddi bir biçimde düşünecek gücü kendimde bulamayınca sonsuz bir yorgunluk ve rahatsızlık duyuyordum. İnsanüstü bir zafer hayal ediyor; ama en ufak bir üne bile sahip olamayacağım kaygısıyla perişan oluyordum.

Vasat biri olmaktan o kadar korkuyordum ki, herkesten habersizce ölmeyi yeğleyecek durumdaydım; başarısız denemelerime tanık olacak kâğıttan bile utanıyordum.

Başarılı olacaksam tamam, ileri! Ne pahasına olursa olsun, hemen; ama yarı yolda duracaksam neden başlayacaktım ki? En iyisi kenara çekilmek, herkes tarafından unutulmak, hatta kendi kendini unutmak.

Yavaş adımlarla yürüyor ve o yaz son kez göreceğim yerlere bakıyordum.

Çevredeki bütün tepeleri tanıyordum; çizgileri, çi-

çeklerinin kokuları bende hem mutlu hem de hüzünlü anılar çağrıştırıyordu.

Şurada ansızın aklıma gelen bir fikirle zihnim canlanmıştı; orada ise uzun ve acı saatler geçirmiş, yararsız şeyler yapmanın yorgunluğundan usanmıştım; başka yerlerde de yüreğimin coşkulu bir esinle dolduğunu hissetmiş ve geleceğe umutla bakmıştım.

Ama şimdi, bir şey yapamamış olmanın verdiği o her zamanki sıkıntıyla da olsa, orada geçireceğim son gün olduğunu düşünerek ara ara hoş bir telaş ve kaygı duyuyordum. Üç aylık yalnızlığımın tanığı olan yerlere son kez baktım; ertesi gün kente dönecektim, orada yoğun bir yaşam girdabı saracaktı beni, biliyordum. Kendimi arkadaşlarımla karşılaştırıp ruhumun edindiğı kazanımları anlamak için sabırsızlanıyor, uzun süren yalnızlığım boyunca bana acı vermiş duygu ve düşünceleri kentte yeniden yaşamak istiyordum.

Tepeler sessizdi. Dar patika hafif yokuş yukarı ilerliyordu, tepeye vardığımda karşıma çıkacak sonsuz manzaranın beni biraz olsun sarsacağını umarak yürümeye devam ettim. Yer, sırlıklam bir yaprak örtüsüyle kaplıydı ve ayağım içine daldıkça kemiklerime işleyen soğuk bir nem hissediyordum. Ağaçların yukarı kıvrılan yapraklı dalları, yolun sonunda sanki koyu bir tonoz oluşturmuştu; o karanlıkta kendimi daha da hüzünlü ve isteksiz hissettim.

Yine de kısa sürede tepeye çıktım: Boğucu sıcakların kuruttuğı, kahverengiye çalan bir çayır ve rüzgârın sert soluklarıyla titreyen tek tük çalılar vardı.

Oradan çevredeki tüm tepeler görülebiliyordu; güçlü yamaçları kırmızımsı ve çıplak bağlarla kaplı büyük tepelerdi bunlar: uzakta, akşamın buğusunda mavileşen düzlükler. Ayaklarımın altında, aşağıdaki vadide, evlerin bacalarından tüten beyaz dumanlar soğuk havada yayılıyordu.

Ve alacakaranlıkta, güneşin gri bulut yığınları arasına gömüldüğü tepelerin üzerinde ara ara pas rengine çalan, hastalıklı bir kırmızı hâlâ parlıyordu.

Manzaraya bakınca yüreğimin daraldığını hissettim. Ve doğanın o yoğun can çekişmesi karşısında, soğuk rüzgâr o tepeyi silip süpürürken ve beni sanki ateşlenmişim gibi titretirken ölüm düşüncesine kapıldım. Bir kez daha çevreme baktım ve gözüm bir an o ölü ışıқта yavaş yavaş sönen alacakaranlığa takıldı. Hüzünlenip geri döndüm.

Aşağıdaki tepeler kararıyordu. Burun deliklerimi açtığım zaman nemli havada kestaneliklerin acı, ıslak toprağın da tatlı kokusunu duyuyordum. O sırada başımın üstündeki solgun, ışıksız, uçsuz bucaksız gökyüzünde yandaki tarladan ilk cırcırböceğinin zayıf ve titrek ötüşü yankılandı.

“Aa, G.! Döndün mü Torino’ya? Nasılsın?”

“Geçen gün geldim, S. Ona yardım et, buna yardım et derken evde yapacak çok işim oldu; vakit bulur bulmaz da sana geldim.”

“İyi, çıkalım o zaman biraz: Neredeyse akşam olacak, sohbet etmek için bir saatten fazla zamanımız var.”

İssiz sokağa çıktık ve yan yana caddeye doğru yürüdük. Yolun kenarındaki hintkestanesi ağaçlarının artık seyrekleşmiş yaprakları kırmızıya dönmüştü; büyük kentlerdeki sonbahar hüznünü iyi tanımlayan, kasvetli ama güçlü bir renk.

“Bu yaz çok şey yaptın mı?” diye ansızın sordum.

“Doğru, daha sana söylemedim. Ekimde geçirdiler beni. Ama bütün yaz oturup ders çalışmak zorunda kaldım.”

Canım sen sınavın olmasaydı da çalışırdın, öyle değil mi? Kim bilir kaç kitap bitirdin! Böyle devam edersen iyi bir öğretmen olursun, benden söylemesi.

İçimden böyle alay etmek geçince başımı eğip sustum. Sonra yavaşça, neredeyse zorlanarak şöyle dedim:

“Öğretmen ya da memur olacağımı bilsem hemen kendimi öldürürüm. Öyle bir yaşam, hep kapalı, her şey hep aynı, aman! Geberip gitmek daha iyi.”

“Peki senin yaşamın da böyle değil mi? Kütüphaneden hiç çıkmıyorsun.”

“Ama yazmayı öğrenmek için, kendimi, düşüncelerimi geliştirmek için yapıyorum bunu.”

“Hayır canım. Okuyarak aklını başkalarının fikirleriyle doldurmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Dinle: Benim iki ya da üç düşüncem olabilir ama biliyorum ki sadece bana ait düşünceler onlar, sadece ben düşündüm onları; senin elli-yüz düşüncen olabilir ama oradan buradan edindiğin şeyler onlar, hepsini bir araya getirsen de benim bir tek düşüncemin sahip olduğu değere sahip olamazlar.”

“E o zaman kitaplar hiçbir işe yaramaz! Neden yazıyorlar ki?”

“Ne bileyim ben! Okumanın, istemeden de olsa çalmak, ölü, önceden düşünülmüş fikirleri aşırma olduğuna gün geçtikçe daha çok inanıyorum.”

Yarı çıplak, kırmızımsı ağaçlarla kaplı caddenin kenarından yürüyorduk, soğuk akşam karanlığı çökmek üzereydi. Uzaklara giden yolların sonunda, çevredeki tüm evlere tatlı bir ışık saçan morla karışık pembemsi bir gökyüzü açılıyordu.

Susuyorduk. Düşüncemi savunmamın verdiği gururla doluydu içim ama S.nin haklı olduğu kuşkusunu da atamıyordum içimden. O uzun, kemikli kafasından çıkan düşünceler aslında özgündü; oysa benimkiler oradan buradan toplanmış düşünceler gibi geliyordu bana.

Bu geçici kızgınlığıma bir de hiç aklımdan çıkmayan bir düşünce ekleniyordu: “Bir gün biraz ışık bulma umu-duyla şimdi tozlu kâğıtların altında köstebek gibi yaşıyorum. Ya hiç ulaşamazsam o ışığa?”

S. birden sessizliği bozdu: “Bu yaz çok şey yaptın mı, diye soruyordun bana. Çok resim yaptım. En iyilerini sana göstereceğim. Sen şiir yazdın mı?”

“Az, hemen hemen hiçbir şey yazmadım sayılır. Şimdilik sadece alıştırmaya yapıyor, hazırlanıyorum. Bir gün kendimi güçlü hissedersen bir şeyler deneyeceğim.”

“Ya, bekle o günü! O günü görmeden öleceksin. Bari o günün gelmesi için çaba harca, ağlayıp durma, görürsün bak kısa zamanda başaracaksın.”

“Ben de zaten çaba harcayacağım günü bekliyorum.”

S., “Bekleme boşuna. Çaba harcayacağın günün gelmesi için çaba harca,” diye takıldı.

“Hayır, hayır. Biliyorum, bu bir kısırdöngü ama ne yapabilirim ki? Seyrek esinleniyorum ve esin kaynakları da az ve zayıf, bu yüzden de istekten ölmüyorum. Peki sen hep nasıl kendinden bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Ben her zaman, sürekli düşünürüm. Hem nedendir bilmem, tüm güzel şeylerin karşısında alevlenirim ben. Benim için çok doğal bir şey bu.”

“Ah, tabii! Sen bunun için yaratılmışsın. Ellerin modelleri resmetmeyi kendiliğinden biliyor. Belki sen yaşamında başka bir şey yapamazsın. Oysa ben! Ben iki yıl doğabilimlerine bayıldım, sonra pullara, sonra gökbilime... Şimdi de edebiyata âşık oldum. Kim bilir bu aşk daha ne kadar sürecek? Bazı günler kendimi boş hissediyorum, bomboş; sadece kafamda o acımasız tekrar yankılanıyor: Yapmak! Yapmak! Oysa öyle gülünç ki! Ne fikirlerim var ne de duygularım, yine de yapmak istiyorum, yazmak... Ama ne?”

Hava kararmaya başlamıştı. Tüm sokaklarda ansızın

yanan sokak lambaları çevreye geniş ışık demetleri yayıyordu. Arada bir tramvayların gürültüsü geliyor, ardından da rayların üzerinde uzayan gıcırta sesi duyuluyordu.

Karşı kaldırımdan çok şık, düzgün yüz çizgilerine sahip iki hanımefendi hızla geçti; gözücuyla dalgın dalgın onları izledim...

S., “Her sanatsal yapının altında bir düşünce olmalı,” diye yeniden söze başladı, “ancak o zaman güç kazanır.”

Sözleri karşısında yüreğimin daraldığını hissettim. Çektiğim acının büyük olduğunu düşünüyordum ama o bunu neredeyse hiç anlamamış gibiydi; umutsuz sözlerim karşısında açıkça bilgiçlik taslamıştı.

“Haklısın,” diye yanıtladım, S.nin sözlerini ölçüp biçmeyi aklımdan bile geçirmedim.

Kendinden emin, diye düşünüyordum öfkeyle, kendinden emin, akli berrak, hiçbir kararsızlığı yok. Ne yaptığını ve nereye gittiğini biliyor. Çok zeki, belki de bir dâhi. Benim ne işim var burada? Ona kafa tutmaya çalışıyorum, benden üstün olduğu düşüncesiyle ürperiyorum ama her zaman o galip geliyor. Onun sıradan bir öykünmecisinden başka bir şey değilim. Sanatı kendime mal etmişim ama her şeyi ondan öğrendim.

O ilerleyecek, başarılı olacak, üne kavuşacak, bense karanlıkta kalıp kıvranmaya devam edeceğim. Of! Neden böyle bir yaşam süreyim ki?

Yarı karanlık yolda sessiz, başım önümde, yorgun, umutsuz yürüyordum.

Sonra düşüncelerin ağırlığını atmaya çalışarak başımı kaldırdım:

“Acaba bu yıl lise birde çok kişi olacak mıyız? Orta son sınavlarında çok kişiyi bütünlemeye bıraktılar.”

“Yine kızlar olacak, bu da güzel bir eğlence. Ama doğru ya, P. böyle şeylerle uğraşmaz. Bunlar sana göre fazla dünyevi uğraşlar. Sen kapanıp ders çalışacaksın, biz de altımıza edeceğiz.”

Gülümsemeye çalıştım ama içim kan ağlıyordu. S., insanı hem sinir eden hem de aşağılayan o alaycı gülümsemesiyle bana bakıyordu. Kızlar hakkında cinsel açıdan konuşmaya asla cesaret edemediğim için utanır gibi oldum; bunun nedeni aklımın bazı platonik kitaplarla dolu olmasıydı. Bu konuda da kendimi çekingen, öykünmeci olarak görüyordum. Dişlerimi sıkarak içimden, Korkak! Korkak! Bir işe yaramazsın sen! diye tekrar ettim.

S. sonunda ıssız kısa yolda durup giriş kapımızın önünde oyalanarak, “Sevgili P., geldin. Geri dönüp bana biraz eşlik eder misin?” dedi.

“Hayır, geç oldu. Bizimkiler belki sofraya oturmuştur bile. Gitmem gerek. Ama merak etme, bu yıl tartışacak çok zamanımız olacak. Hatta yorulacağız bile.”

St.’nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi: “Pekâlâ, yarın okulda görüşürüz.”

“Sağlıcakla kal.”

Okuldan son öğrenciler çıkıyordu.

Hava kararmaya başladığı için herkes acele ediyordu.

İçlerinden iri, gürbüz bir öğrenci, gruba yönelerek, “Hoşça kal, S.! Eve kadar bana eşlik edecek misin, P.?” dedi.

“Hoşça kal.”

“Hoşça kal, Stura! Seninle geliyorum, L.”

Kısa bir selamlaşmadan, iki çift laf ettikten sonra herkes kendi yoluna dağıldı.

P., “Bu akşam yapacak hiçbir işim yok; onun için seninle gelebilirim,” dedi.

Tam o sırada bir arkadaşları arkalarından koşup geldi ve L.’nin omzuna vurarak, “Ben de biraz sizinle yürüeyim,” diye bağırdı. “L., sen uzakta mı oturuyorsun?”

“Dora Nehri’nin ötesinde, Segre’ciğim. Yol biraz uzun ama istersen gelebilirsin.”

P., “L., sen Torinolu değil misin?” diye sordu.

“Hayır, değilim. Yaklaşık bir ay önce Cenova’dan geldim. Hep orada oturduk.”

Ve zihninde doğduğu kent, binlerce gürültüsüyle cıvıl cıvıl yaşamı ve denize uzanan limanı canlandı.

L., “Bir yandan artık orada yaşamadığım için üzülüyorum, diğer yandan da bu değişiklik hoşuma gidiyor. Keşfetmeye başladığım yeni bir kent var önümde. Sen *buraların eskisinin*, söylesene, Torino’da yaşamaya değer mi?” diye sözlerine devam etti.

P., “Ne aradığına bağlı. Sen Cenovalısın, eğer deniz istiyorsan Torino tabii ki sana uygun bir yer değil,” diye yanıtladı.

S., “Burada kentin onurunu yücelten güzel kadınlar var. Siz Cenova’da bunun ne olduğunu bilmezsiniz,” dedi.

P., “Ben Torinolu kadınlarda olağanüstü bir şey bulmuyorum,” diye karşı çıktı.

S., “Hadi canım sen de! Kadınlardan anlamıyorsun da ondan,” diye karşılık verdi. “Şuna baksana,” dedi ve kaldırımında onlara doğru yürüyen, güzel bir kürk giymiş, gözlerini yerden ayırmayan, giysisinin kıvrımları altındaki kışkırtıcı vücuduyla dikkat çeken genç bir kadını gösterdi. “Şu bacaklara bak!” diye ekledi. P. yüzünü buruşturdu. Arkadaşının belki de alışkın olmadığı bu sözleri duymasından utanıyordu. Ama L. gözucuyla kadına baktı ve tam yanından geçerken, “Pek güzel!” dedi. Kadın başını eğdi, o sırada S. yüksek sesle, “Boynundan aşığı!” diye ekledi.

Bunun üzerine L., “Okuldaki o döküntülerden daha iyidir tabii!” dedi.

S., “Baştan çıkmayalım diye bilerek seçmişler onları,” diye açıkladı. “Bana müsaade, hoşça kalın.”

Geceleri, Sokaklarda, Cesare Pavese'nin henüz on yedi yaşındaiken kaleme almaya başladığı ve ölümünün ardından yayımlanan öykülerini ve öykü taslaklarını içeriyor. Öykülerin başkışileri, hayatın kıyısında kalmış, sınırlarda gezinen insanlar: Pavese'nin alter ego'su diyebileceğimiz, sanatçılığın ilk yaratım sancılarını varoluşsal düzlemde deneyimleyen, yazar olmayı arzulayan genç; bohem hayatın aksak ritminde savrulan sanatçı; insanca yaşamayı umut eden dilenci ve fahişe; bir ressama modellik yaptığı kısacık anlarla hayata tutunmaya çalışan genç kız; sanata ve aşka duyumsadığı tutkuyu ölümle sonsuz kılmak isteyen müzisyen... Kimi derin bir varoluşsal tutkuyla, kimiye yılgınlıkla; yaratıcıları gibi onlar da hayatın kendilerine dayattığı koşullar bünyesinde bir "yaşama uğraşı" verir. Bu "yaşama uğraşı" ise derin bir yalnızlıkla sarılıdır.

Geceleri, Sokaklarda, 20. yüzyıl Avrupa edebiyatının en güçlü kalemlerinden Cesare Pavese'nin sonraki yapıtlarında belirleyici olacak biçimsel ve tematik gücü, onun kendine özgü soluşunu müjdeler; bu anlamda edebiyat tarihi için de değerli bir belge niteliğindedir.

